

medens han er i sit Embede og senere i hans Alderdom. Det er saaledes forekommet mig, at det Forslag, der blev vedtaget ved 2den Behandling, og som gaar ud paa, at de Klagemaal, der reises mod Embedsmanden, skulle afgjores af en juridisk Domstol efter de sædvanlige Bevisregler, paa Grund af Bæistligheden ved at staffe et juridisk Bevis tilveie i mange Forhold, som der her vil blive Tale om, ikke vil være skikket til at naae det tilsigtede Maal. Jeg kan derimod ikke troe Andet end, at en administrativ Domstol, sammensat deels af retskyndige Mænd og deels af Mænd i andre praktiske Livsstillinger, vil kunne være istand til at give al mulig Garanti for en retferdig og upartisk Bedømmelse af alle herhen hørende Forhold, der kan give den fornødne Sikkerhed for Embedsmanden, saavel som for Sagens Afgjorelse i det Hele. Det forekommer mig, som sagt, at det juridiske Bevis, der fores, vil føre til, at en saadan Embedsmand i mange Tilfælde vil have en Mangfoldighed af Muligheder til at smutte bort fra den hele Sag, og paa Grund deraf vil kunne slippe for en Afgjorelse, saaledes som denne vilde falde ud efter Retferdighedens Grundsætninger, naar Domstolen stod mere frit og kunde affige sin Kjendelse i Henhold til det hele Totalbillede, som den fik efter samtlige foreliggende Omstændigheder. Jeg erkjender, at den Forandring, som der er gjort ved Forslaget, imod det, der blev vedtaget ved 2den Behandling, er et betydeligt Skridt hen i den Retning, som jeg troer vil være heldigst, og jeg skal som Følge deraf ogsaa stemme for Ændringsforslaget.

Udsig. Jeg troer, at det er en meget heldig Forbedring, som er gjort af den høitærede Finansminister ved det Ændringsforslag, han nu har stillet, ligeoversfor det Forslag, som han oprindeligt havde stillet i Lovudkastet. Det følger af, hvad jeg tillod mig at bemærke ved 2den Behandling, at den Forandring, som her er skeet, nemlig den, at hvor det, der lægges Embedsmanden tillast, ikke er bevist, kan dette Spørgsmaal bringes ind for Domstolene, forekommer mig at være en overmaade vigtig Forbedring i Forslaget,

og med en saadan Forbedring maa jeg, efter hvad jeg udtalte ved 2den Behandling, slutte mig til den Hovedtanke, som laa i det oprindelige Forslag. Saaledes som den er udført af den høitærede Finansminister i hans Ændringsforslag, finder jeg intet Bæsentligt derimod at erindre. Det kunde maaskee have været ønskeligt, at Ængangsmaaden i de forskjellige Tilfælde, der ville kunne fremkomme, havde været noget noiere defineret. Smidler tid troer jeg dog, at selv om der ikke i den Henseende paa de senere Stadier, Loven har at gjennegeaae, maatte blive gjort hensigtsmæssige Forbedringer i den, vil en praktisk god Anvendelse dog fuldkommen vel kunne finde Sted paa det givne Grundlag. Hvad jeg har anført med Hensyn til det af den høitærede Minister stillede Forslag, gjælder i alt Bæsentligt ogsaa om det Forslag, der er stillet af de to ærede Medlemmer af Udvalget, thi Forskjellen imellem begge Forslag er, som ogsaa af den ærede Finansminister erkjendt, ikke af nogen stor Betydning. Jeg holder, som sagt, fast ved den Grundtanke, at det i sig selv er rigtigt, at Spørgsmaalet om hvorvidt en Embedsmand maa siges ved det ham overbeviste Forhold at have svækket den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, er et saadant, hvis Afgjorelse naturligt bør henlægges ikke under de ordinære Domstole, men under en særegen administrativ Ret. Jeg kan derimod ikke gaae ind paa, at det skulde være rigtigt at henlægge det under den enkelte Minister; det vilde efter min Mening være at udsætte Embedsmanden for en Ministervilkaarlighed, som der maaskee ikke for Diebliffet er nogen Anledning til at befrygte, men som ganske vist ikke ligger udenfor Mulighedernes Grændse. Paa den anden Side er det for mig ligesaa klart, at dette Spørgsmaal dog i sit Bæsen er et administrativt Spørgsmaal og et Spørgsmaal, som derfor maa henlægges under et administrativt Collegium og bedømmes efter administrative Grundsætninger, og jeg troer, at Domstolene vilde komme i en falsk Stilling, naar man under deres Resort vilde henlægge Bedømmelsen af saadanne Spørgsmaal, som efter deres Natur og efter sunde og rigtige Grundsætninger maae